

„Nisem hud,“ odvrne Peter, „samó to Vas prosim, da tú pred mojo ženo in mojim otrokom izjavite, da sem bil zaprt po krivici!“

Dragoš ga prime za obe roki in pravi: „Peter, vi ste vrl mož!“

Takó je prišlo božje Dete v hišo ubogega smolarja.

(Po „Rosegger-ji“ posl. Janja M.)

Molitev daje tudi slabemu pogum.

neki vasici na Ogerskem je živela uboga vdova. Bila je bolna, in ker ji primanjkuje drv, pošlje svoja dva dečka s sanmi v hosto pónje. Starejši deček ni bil še pôlnih dvanajst let star, mlajši pa še le osem. Ko gresta s sanmi mimo cerkve, reče mlajši: „Tonče, meni je danes nekako čudno pri srci; zdi se mi,

kakor bi naju čakala kaka nesreča. Pojdiva poprej v cerkev.“ — Starejši odgovori: „Le pojdiva v cerkev, nimam nič proti temu; saj moramo vsako delo z Bogom začeti.“

Popustita toraj sani pred cerkvenimi vrati, gresta v cerkev in molita. Potem

otideta vesela, da-si prav težavno hodita po snegu. Dobila sta mnogo suhih drv, in ravno se pripravljata, da bi je naložila in povežala, kar zagledata od daleč dva volkova, ki sta naravnost drla proti njima. Uiti jima ni bilo mogoče. Drevesa, da bi splezala nanje, ni bilo

blizu, ker okrog in okrog je bila sama hosta in grmovje. In kaj bi jima bilo pomaglo tudi najvišje drevo? Volkova bi bila stražila in ju čakala pod drevesom; morala bi se bila jima udati. Kaj bi li storila v tej veliki sili? Starejši, pogumen deček, hitro zakrije s sanmi mlajšega brata, ter dene nánje še drv in hoste, ter mu prigovarja: „Moli, pa ne gani se, jaz sem srčan!“

„Oh, bratec moj ljubi,“ reče jokaje mlajši deček, „ako bi midva tukaj umrla, kaj bode potlej začela najina ljuba mati!“

Manjši deček je pod drvi, a večji stopi s sekiro volkovoma naproti. Ko pride volk proti njemu, mahne ga s sekiro tako močno po glavi, da takòj telebi na tla. Ali v tem prime pogumnega dečka drugi volk za ramo in ga vrže na tla. Deček zagrabi z vso močjo volkov gobec, drži ga od sebe ter nič ne vpije, ker se boji, da bi izdal svojega skritega bratca. Manjšega brata obide spodaj pod sanmi velika grôza, zažene sani in drva od sebe, popade sekiro, ki je ležala na tleh, in seka z vso močjo po volku. Volk se obrne in zažene na družega sovražnika od zadej, in raztrgal bi ga bil, ko bi ne bil starejši brat urno segel po sekiro, s katero je udaril volka po glavi in tudi tega pobil.

Takó sta dva slaba dečka z božjo pomočjo in pogumnostjo pokončala dva srdita volkova in se srečno otela. S strahom ogledujeta zverí, ki sta ležali na tleh z odprtima žreloma, ogledujeta hude in ostre zobé, kateri bi ju bili skoraj raztrgali. Oba pokleknetá, molita in zahvalita Boga za prečudno zmago in oetbo. Potem naložita drva in mrtva volkova na sani ter gresta neizrečno vesela proti domu.

Slepčeva pesen.

(Slika; spisal Fr. S. F.)

počitnicah je bilo. Pri Jegliču smo sedeli v hladni senčnici ter gledali skozi vrata, kako so pridne čebelice letele iz ulnjaka na pašo. Uprav je prišla Anica iz šole in prisedla tudi k sestricama Jerici in Ivanki. A mati je prinesla južino — pogače in sladkega grozdja.

Kar zavpije Anica takó, da se je Jerica kar prestrašila. Jagoda, ki jo je nesla k ustom, padla ji je na tla.

„Kaj upiješ?“ posvari jo mati.

„Oh, glejte, tam-lè po cesti gre óni slepi mož, ki s palico tipa okolo sebe in poje, če mu kdo dá novce. Mati, naj pride sèm, da nam kaj zapóje!“

„Naj pride, no, mati, poprosijo vse tri sestre zajedno ter se oklenejo matere. Ko še jaz poprosim z deklicami vred, dovoli mati. Anica pa hiti na cesto ter privede uboščka pred senčnico.“

Siromak sname ponošen klobuk in nas pozdravi: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Na to se zopet pokrije, nasloni ob palico in zapóje tisto:

„Le enkrat bi videl,
Kje solnee gor' gre,
Bi videl kje luna
Kje zvezde blišče.“

Kaj nè, dragi čitatelji, da vam je znana ta lepa, žalostna pesen!

Mož je pel in ponavljal kitico za kitico tako milo, tako žalostno, da smo vsi osupeli poslušali slepega pevca. Jerica je prihitela celó k meni, Ivanka se je pa pritisnila k materi. Ko je slepec z nova s trepetajočim in prosečim glasom povzel ‚le enkrat bi videl‘, pritekla mu je bridka solza iz mrtvega očesa.